

gerne være med til, og jeg anser det for overmaade tvivlsomt, om det er rigtigt, at man kalder det en Overførelse af $\frac{1}{3}$ af Gammelskatten, $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiften og Land- og Ligningsskatten. Jeg ser heller ikke, hvorfor det skulde være nødvendigt at gøre det. Ved de Indtægter, man faar gennem Formue- og Indkomstskatten, vil jo Statskassen blive sat i Stand til omtrent i samme Maal at lette Kommunerne som ved en Overførelse af disse Skatter, og hele dette Spørgsmaal — som for det højtærede Medlem, der nys talte, stod som ogsaa i politisk Henseende meget betænkeligt — vil altsaa, synes jeg, kunne løses paa den Maade, at man lod Staten beholde sine Skatter og sagde: Det er os, Kommunerne, ret ligegyldigt, om de Penge, vi faa, kaldes Gammelskat, Land- og Ligningsskat eller Bygningsafgift, naar vi blot faa dem. Og hvad Fordelingen og Anvendelsen i Kommunernes Regnskabsvæsen angaar, kan man godt saa nær som muligt følge det Forslag, som her foreligger. Men hvad jeg maa anse for at være i højeste Grad ønskeligt, for at denne Lov, muligvis omformet i den af mig antydede Retning, virkelig skal gøre Fyldest, er, at man hjælper navnlig paa Hartkornsskatterne paa Landet ved at fikser dem, og at altsaa de øvrige Fornødenheder, som derudover i Fremtiden maatte blive nødvendige, blive paalignede efter Formue- og Lejlighedsskatten, som da nødvendigvis maa undergives faste og bestemte Regler, og det samme vil jeg sige med Hensyn til Formue- og Lejlighedsskatten i Købstæderne. For at man virkelig kan anse dette Lovforslag for paa nogenlunde fyldestgørende Maade at tilfredsstille den Trang, der er i Kommunerne, maa det være ledsaget af eller knyttet til en Beskatning af Aktieselskaber og af Personer, der bo uden for Kommunen og drive Næring i denne uden at betale nogen som helst Skat til den. Jeg er baade denne og den foregaaende højtærede Regering taknemmelig, fordi de allerede tidligere have søgt paa dette Punkt at komme Købstadkommunerne til Hjælp. Jeg vil haabe, at man her ved Overvejelse af Skatteforholdenes Omordning i det hele kan komme ind derpaa paa en saadan Maade, at man kunde blive enig om ogsaa i den Henseende at gøre Ret og Skel lige over for Købstæderne.

Nu vil man vel sige: Ja, vil man knytte saadanne Betingelser til denne Lov, og vil man altsaa kun slutte sig til Loven, naar de nu fremdragne Betingelser ske Fyldest? Jeg vil da foreløbig sige, at dette

ikke er min Tanke, jeg erkender, at det ikke lader sig gøre i denne Lov allerede at faa Afgørelse af disse for Beskatningen baade af Landet og af Købstæderne meget ønskelige og nødvendige Betingelser. Men hvad der i og for sig kunde anbefales, var dette, at man ikke nu her gik til en permanent Lov. Det hele er dog, navnlig for det næste Lovforslags Vedkommende, et nyt Forsøg, man gør. At det vil lykkes, haabe vi, men det er dog paa ingen Maade afgjort, at det vil ske. Jeg mener derfor, at man i det kommende Udvalg bør tage under Overvejelse, om man ikke skal nøjes med at vedtage disse Love for et vist kortere Tidsrum, for 3 Aar f. Eks. Vi have jo tidligere haft Indkomstskattelove, som man ikke har indladt sig paa at gøre permanente, men netop har begrænset til et vist kortere Tidsrum. Og det forekommer mig ogsaa af den Grund at burde anbefales at vælge f. Eks. et Tidsrum af 3 Aar, fordi det nærmeste Motiv til hele denne Skatteomlægning dog er Hensynet til de betrængte Kaar og de vanskelige Forhold, hvorunder vort største Landerhverv for Tiden arbejder. Men vi maa dog haabe — om vi end ikke tør vente det — og der er jo dog en Mulighed for, at disse Forhold i Løbet af 3 Aar kunne forandres, saa at der muligvis ikke bliver den stærke Anledning til at gøre disse Forandringer, som der nu er. — Et andet Hensyn er dette, at man i Løbet af disse 3 Aar vil faa Lejlighed til at gøre Erfaringer om, hvorledes disse dybt indgribende Love i det hele taget virke paa Kommunernes hele finansielle Status, og man vil da efter de 3 Aars Forløb staa anderledes sikker i Valget af de Midler, man skulde anvende. Dertil kommer, at disse Betragtninger, jeg har gjort gældende med Hensyn til Nødvendigheden af en Fiksering af Hartkornsskatten og Nødvendigheden af en Forandring af den personlige Kommuneskat i det hele taget, vil man jo ogsaa i Løbet af de 3 Aar faa Tid til at overveje. Jeg vilde med Hensyn til den personlige Kommuneskat anse det for det allerønskeligste og for Købstædernes Vedkommende næsten for det eneste mulige, at man gjorde denne Statskat som en Skabelon, hvorover den personlige Kommuneskat bliver slaaet, at man gjorde, som man har gjort i Preussen, hvor man lader de Myndigheder, som man udruster med den fornødne Indsigt og de fornødne Midler til virkelig at komme Retfærdighedens Krav saa nær som muligt, være dem, der lægge Statsskatten, og saa